

АГАТА КРИСТИ РАДИОАПАРАТ

Превод от английски: Веселин Иванчев, 1995

chitanka.info

— Най-вече избягвайте тревогите и вълнението — каза доктор Мейнъл с типичното лекарско спокойствие.

Както най-често се случва с хората, които чуват този вид успокоителни, но безсъдържателни думи, мисис Хартър изглеждаше по-скоро скептична, отколкото облекчена.

— Има известна сърдечна слабост — продължи докторът без запъване, — но нищо обезпокоително. Уверявам ви. Въпреки това може би няма да е зле да ви монтират ескалатор. А? Какво ще кажете?

Мисис Хартър изглеждаше разтревожена.

За разлика от нея доктор Мейнъл изглеждаше доволен от себе си. Причината, поради която обичаше да наглежда по-често богатите си пациенти, отколкото бедните, бе в това, че можеше да даде воля на въображението си и да им препоръчва какви ли не небивалици.

— Да, ескалатор — повтори доктор Мейнъл, опитвайки се да измисли нещо още по-дръзко. — По този начин ще избегнем излишното натоварване. Ежедневни упражнения на равно, при подходящо време — да, но избягвайте изкачванията. И най-вече — заключи щастливо той, — колкото се може повече отвличащи мисълта неща. Не се вторачвайте в здравето си.

Пред Чарлз Риджудей, племенника на възрастната дама, докторът се изрази малко по-ясно.

— Не ме разбирайте погрешно. Леля ви би могла да живее още с години, както и вероятно ще стане. В същото време поради някой шок или претоварване би могла ей така да си отиде. — Той щракна с пръсти. — Тя би трябвало да води много спокоен живот. Никакво напрежение. Никаква умора. Но, разбира се, не бива да бъде оставяна да се замисля. Трябва да се поддържа бодра и да се ангажира вниманието ѝ.

— Да се ангажира вниманието ѝ — повтори замислено Чарлз Риджудей.

Чарлз беше сериозен млад мъж. От този тип млади хора, които смятат, че е необходимо да задълбочават знанията си при всеки удобен случай.

Тази вечер бе предложил да инсталират радиоапарат.

Вече сериозно обезпокоена от мисълта за поставяне на ескалатор, мисис Хартър се разстрои още повече и не беше никак

склонна да приеме предложението му. Чарлз обаче бе сладкодумен и убедителен.

— Не знам дали ми харесват тези модни джунджурии — каза тъжно мисис Харпър. — Вълните, тези електрически вълни. Те може би ще ми действат зле.

Чарлз, с маниер на превъзходство, внимателно доказва безпочвеността на подобни опасения.

Това не убеди мисис Харпър, която почти нищо не знаеше по въпроса, но обикновено не отстъпваше от мнението си.

— Цялото това електричество — промърмори плахо тя. — Можеш да казваш каквото си искаш, Чарлз, но на някои хора им *влияе*. Винаги ме боли главата, преди да започне гръмотевична буря. Знам го. — Тя кимна тържествуващо с глава.

Чарлз бе търпелив млад мъж. Пък и настоятелен.

— Скъпа лельо Мери — продължи той, — нека ясно да ви обясня как стоят нещата.

Беше почти спец по въпроса и ѝ изнесе цяла лекция по темата. Разгорещи се дотам, че започна да говори за силно- и слабо излъчващи лампи, за ниски и високи честоти, за усилване и кондензатори.

Потопена в море от неразбираеми за нея думи, мисис Харпър се предаде.

— Разбира се, Чарлз — измънка тя, — ако наистина считаш...

— Скъпа лельо Мери! — възкликна Чарлз ентузиазирано. — Това е тъкмо за теб, ще те предпазва от меланхолия и тем подобни.

Скоро ескалаторът, препоръчан от доктор Мейнъл, бе монтиран и това едва не взе здравето на мисис Харпър, която, както повечето възрастни дами, притежаваше вкоренена непоносимост към външни хора в дома си. Тя ги подозираше вкупом и поотделно в аспирации към старото ѝ сребро.

След ескалатора пристигна и радиоапаратът. Мисис Харпър гледаше с неприязън отблъскващия я предмет — голяма, груба кутия, осяяна с копчета.

Необходим бе целият ентузиазъм на Чарлз, за да я помири с него.

Чарлз беше във вихъра си, въртеше копчетата и словоохотливо обясняваше.

Мисис Харпър седеше в своя стол с висока облегалка, търпелива и любезна, но с твърдото вътрешно убеждение, че тези модерни

новости не са нищо повече от чисти глупости.

— Чуйте, лельо Мери, сега сме във връзка с Берлин, не е ли чудесно? Можете ли да го чуете?

— Но мога да чуя нищо друго, освен бръмчене и пукане — отвърна мисис Хартър.

Чарлз продължи да върти копчетата.

— Брюксел! — възторжено обяви той.

— Така ли? — рече мисис Хартър без никаква следа от ентусиазъм.

Чарлз отново завъртя копчетата и в стаята се разнесе невероятен вой.

— Сега явно сме във връзка с кучкарника — отбеляза мисис Хартър, която все пак беше възрастна дама с характер.

— Ха, ха! — засмя се Чарлз — Ето че се развеселихте, лельо Мери. Чудесно!

Мисис Хартър не можеше да не се усмихне. Бе много привързана към Чарлз. Племенницата ѝ, Мириам Хартър, бе живяла известно време при нея. Възрастната дама бе имала намерение да я направи своя наследница, но Мириам не оправда надеждите ѝ. Бе нетърпелива и очевидно се отегчаваше от компанията на леля си. Винаги бе някъде, „миткайки нагоре-надолу“, както се изразяваше мисис Хартър. Най-накрая се забърка с някакъв младеж, който леля ѝ напълно не одобряваше. Мириам бе изпратена обратно при майка си с кратка бележка, като че ли беше стока. Тя се омъжи за въпросния младеж и за Коледа мисис Хартър обикновено ѝ изпращаше кутийка за кърпички или каренце за маса.

Разочарована от племенничката си, мисис Хартър обърна вниманието си към племенника. Още от самото начало Чарлз бе един безспорен успех. Винаги се държеше приятно и почтително с леля си и с огромна заинтересованост слушаше историите от нейната младост. В това отношение бе пълна противоположност на Мириам, която откровено се отегчаваше и не се срамуваше да го покаже. Чарлз никога не се отегчаваше, винаги беше в добро настроение, винаги весел. Всеки ден нееднократно казваше на леля си, че е една просто прекрасна възрастна лейди.

Много доволна от откритието си, мисис Хартър бе писала на адвоката си и го бе инструктирала да състави ново завещание. След

като ѝ бе изпратено и съответно одобрено от нея, тя го разписа.

Дори в случая с радиото скоро се оказа, че Чарлз е спечелил нови лаври.

Отначало враждебно настроената мисис Хартър постепенно омекна и накрая бе дори очарована. Тя се забавляваше с радиото многократно по-добре, когато Чарлз го нямаше. Проблемът бе в това, че той не оставяше на мира апарата. Тъкмо когато мисис Хартър се е разположила удобно в стола си, напълно щастлива, в съгласие със света, и се е заслушала било в симфоничен концерт, било в лекция за Лукреция Борджия или за живота в изкуствените водоеми, точно тогава хармонията се нарушаваше от неприятното пицене, съпровождащо ентусиазма на Чарлз да хваща чужди станции. Но в онези вечери, когато Чарлз излизаше на вечеря с приятели, мисис Хартър наистина изцяло се наслаждаваше на радиото. Тя завърташе две копчета, сядаше в стола с високата облегалка и се забавляваше с програмата за вечерта.

Три месеца след като радиоапаратът бе монтиран, се случи първото странно нещо. Чарлз бе отишъл на бридж.

По програма тази вечер излъчваха концерт балади. Известно сопрано изпълняваше „Annie Laurie“ и тъкмо по средата на изпълнението се случи нещо необичайно. Настъпи внезапно прекъсване, музиката спря за момент, бръмченето и пращането продължиха, но и те скоро утихнаха. Последва мъртвешка тишина и тогава тя чу много тих, нисък бръмчащ звук.

Мисис Хартър имаше необяснимото чувство, че апаратът приемаше от безкрайно далече. Мъжки глас с лек ирландски акцент проговори ясно и отсечено:

— *Мери*, чуваш ли ме, Мери? Патрик е... Скоро ще дойда да те взема. Ти ще си подготвена, нали Мери?

После, почти изведнъж мелодията на „Annie Laurie“ изпълни отново стаята. Мисис Хартър стоеше като вкаменена на стола си, а ръцете ѝ се бяха вкопчили в двете подпори. Сън ли беше това? Патрик! Гласът на Патрик! Гласът на Патрик разговаря с нея в същата тази стая. Не, трябва да е било сън, някакво бълнуване. Трябва да е заспала за минута-две. Странен сън, гласът на починалия ѝ съпруг да говори от ефира. Малко се бе изплашила. Какво ѝ бе казал?

„Скоро ще дойда да те взема Мери. Ще бъдеш подготвена, нали?“

Може би беше предчувствие? Сърдечна слабост. Сърцето й. Въпреки всичко годините отлитаха.

— Само предупреждение, това е всичко — каза си мисис Хартър, повдигайки се бавно и болезнено от стола. После типично в свой стил добави: — И всички тези пари, прарасани за ескалатор!

Никому не спомена за случилото се, но през следващите един-два дни бе умислена и леко загрижена.

Последва втори случай. Отново беше сама в стаята. Симфоничният концерт по радиото бе прекъснат също така внезапно, както и преди. Отново тишина, усещане за отдалеченост и най-накрая гласът на Патрик, но не такъв какъвто беше приживе, а приглушен, идващ от много далеч, сякаш не от този свят. „Патрик е, Мери Съвсем скоро ще дойда да те взема...“

Последва припукване, бръмчене и отново симфоничният концерт огласи стаята.

Мисис Хартър погледна часовника. Не! Този път не бе задрямала. Будна и в пълно съзнание е чула гласа на Патрик. Бе сигурна, че не е било бълнуване. Объркана, тя се опита да си припомни всичко, което й бе разказвал Чарлз за радиовълните.

Възможно ли е Патрик *наистина* да й е говорил? Възможно ли е гласът му да се носи из пространството? Съществуваха някакви липсващи дължини или нещо подобно. Тя си спомни, че Чарлз й бе говорил за празни пространства в скалата. Вероятно тези липсващи вълни биха могли да обяснят така наречените психически феномени? Не, изглежда нямаше нищо толкова невъзможно в това предположение. Патрик бе говорил с нея. Той се бе възползвал от помощта на съвременната наука, за да я подготви за онова, което скоро я очаква.

Мисис Хартър позвъни на прислужницата си, Елизабет.

Елизабет беше висока, изпита жена на около шестдесет. Под строгата й външност се криеше огромна привързаност и нежност към нейната господарка.

— Елизабет — обърна се към нея мисис Хартър, когато преданата й подчинена пристигна. — Спомняш ли си какво ти казах? Горното ляво чекмедже на бюрото ми. Заключено е. Дългият ключ с белия етикет. Всичко е готово там.

— Готово, госпожо?

— За моето погребение — раздразнено каза мисис Хартър. — Много добре знаеш какво имам предвид, Елизабет. Ти самата ми помогна да сложа вътре нещата.

Лицето на Елизабет придоби странно изражение.

— О, госпожо — простена тя, — не мислете за подобни неща. Смятах, че поне малко сте се оправили.

— Всички някой ден ще си отидем — каза практично мисис Хартър. — Минах седемдесетте, Елизабет. Хайде, хайде, не бъди глупачка. Ако се налага да ревеш, иди да го правиш някъде другаде.

Елизабет излезе, като все още подсмърчаше. Мисис Хартър я изпрати с поглед, в който имаше доста симпатия.

— Старата му глупачка! Но пък предана — промърмори си тя. — Много предана. Я, да се сетя. Сто или само петдесет лири съм ѝ оставила? Сигурно са били сто. От доста време сме заедно.

Този въпрос продължи да безпокои старата дама и на следващия ден тя писа на адвоката си да ѝ изпрати завещанието, ако е възможно, за да му хвърли един поглед. Същия ден Чарлз я стресна с нещо, което каза по време на обяда.

— Между другото, лельо Мери, кой е този смешен тип горе, в празната стая? Искам да кажа на портрета над камината. Онова конте с брадичката и бакенбардите?

Мисис Хартър го погледна строго.

— Това е чичо ти Патрик като млад — отвърна тя.

— О, прощавайте лельо Мери, ужасно съжалявам. Не исках да прозвуча грубо.

Мисис Хартър прие извинението с достойно кимване с глава.

Чарлз продължи доста несигурно:

— Просто се чудех, нали разбирате...

Той спря нерешително и мисис Хартър каза рязко:

— Е? Какво щеше да кажеш?

— Нищо — бързо отвърна Чарлз. — Нищо важно.

В момента старата дама не настоя повече, но по-късно през деня, когато бяха сами, тя се върна на темата.

— Бих искала, Чарлз, да ми кажеш какво те накара да питаш за портрета на чичо ти?

Чарлз изглеждаше притеснен.

— Казах ви, лелю Мери. Абсолютно нищо, освен глупавото ми въображение. Наистина твърде абсурдно.

— Чарлз! — каза мисис Хартър с най-властния си глас. — Настоявам да науча.

— Ами, скъпа лелю, ако е толкова важно... Миналата нощ, докато се приближавах към къщи по алеята, ми се стори, че го видях, искам да кажа човека от картината, да поглежда от крайния прозорец. Някаква игра на светлините, предполагам. Чудех се кой би могъл да бъде? Лицето му бе сякаш от викторианската епоха, ако разбирате какво имам предвид. После Елизабет ми каза, че нямало никой, никакви посетители или чужди хора въщи. По-късно същата вечер случайно минах през празната стая и видях портрета над камината. Абсолютно същият човек! Предполагам, че всъщност е много лесно да се обясни. Подсъзнанието и така нататък. Вероятно съм виждал картината преди това, без да го съзнавам, и съм си представил същия човек на прозореца.

— Крайния прозорец? — попита рязко мисис Хартър.

— Да, защо?

— Нищо — отвърна мисис Хартър.

Въпреки това тя се стресна. Стаята преди беше на съпруга ѝ.

Същата тази вечер, докато Чарлз отсъстваше отново, мисис Хартър седеше и слушаше радио в трескаво очакване. Ако за трети път чуеше странния глас, това щеше да ѝ докаже окончателно и без сянка от съмнение, че тя е във връзка с някакъв друг свят.

Въпреки че сърцето ѝ биеше учестено, тя не се изненада, когато се получи същото прекъсване и приглушеният, отдалечен ирландски глас проговори отново след обичайната гробна тишина.

— *Мери*, вече си готова... В петък ще дойда да те взема... Петък, девет и половина... Няма от какво да се страхуваш, няма да боли... Бъди готова.

Музиката нахлу отново, шумна и нестройна, почти пресичайки последната дума.

За минута-две мисис Хартър остана съвсем неподвижна. Лицето ѝ бе побеляло и изпито, устните ѝ синееха.

После стана и се премести на бюрото си. С леко трепереща ръка написа следните думи:

Тази вечер в девет и петнадесет ясно чух гласа на покойния си съпруг. Той ми събщи, че ще дойде да ме прибере в петък вечерта, в девет и тридесет. В случай че почина на този ден и в този час, бих желала настоящият факт да бъде разгласен, за да се докаже неопровержимо възможността за общуване със задгробния свят.

Мери Хартър

Мисис Хартър прочете отново написаното, постави го в плик и написа адреса. После позвъни на звънеца и Елизабет веднага се отзова. Мисис Хартър стана от бюрото си и подаде бележката на възрастната жена.

— Елизабет — започна тя, — в случай че почина в петък вечерта, бих искала тази бележка да бъде предадена на доктор Мейнъл. — Забелязвайки намерението на Елизабет да се възпротиви, мисис Хартър добави: — Не! Недей да ми противоречиш. Често си ми казвала, че вярваш в предчувствията. Сега аз имам предчувствие. Има още нещо. В завещанието си съм ти оставила петдесет лири. Бих искала да получиш сто. В случай че не мога да отида лично до банката, преди да умра, мистър Чарлз ще се погрижи за това.

Както и преди, мисис Хартър пресече сълзливите възражения на Елизабет. На следващата сутрин старата дама повдигна въпроса и пред племенника си.

— Искам да запомниш, Чарлз, че ако се случи нещо с мен, Елизабет трябва да получи допълнително още петдесет лири.

— Напоследък сте много угрижена, лельо Мери — каза Чарлз бодро. — Какво би могло да ви се случи. Според доктор Мейнъл ще празнуваме стотния ви рожден ден след около двадесет години!

Мисис Хартър му се усмихна със симпатия, но нищо не каза. След малко попита:

— Какво ще правиш в петък вечерта, Чарлз?

Той леко се изненада.

— Всъщност семейство Юингс ме поканиха да играя бридж с тях, но ако вие предпочитате да си остана вкъщи...

— Не — отвърна решително мисис Хартър. — Разбира се, че не. Наистина, Чарлз. Тази нощ повече от всякога бих предпочела да остана

сама.

Чарлз я изгледа с любопитство, но мисис Хартър не благоволи да каже нищо повече. Една възрастна дама, изпълнена с кураж и решимост. Бе убедена, че трябва да премине през необичайното изпитание без чужда помощ.

Петък вечерта завари къщата в пълна тишина. Както обикновено, мисис Хартър седеше в стола си с права облегалка, близо до камината.

Цялата подготовка бе приключила. Същата сутрин бе отишла до банката, беше изтеглила в брой петдесет лири и ги бе дала на Елизабет, без да обръща внимание на съзливите ѝ протести. Бе прегледала и подредила всичките си лични вещи, като на някои от тях постави бележки с имената на роднини и приятели. Бе съставила и списък с указания за Чарлз. Уорчестърският сервиз за чай бе предназначен за братовчедката Ема. Младият Уилям щеше да получи купичките за сервиране, и така нататък.

В този момент тя хвърли поглед на продълговатия плик, който държеше в ръката си, и извади от него прегънат документ. Той представляваше завещанието ѝ, надлежно изпратено от мистър Хопкинсън, както тя бе пожелала. Вече го беше прочела внимателно, но сега го прегледа още веднъж, за да си припомни точното му съдържание. Беше кратък, сбит документ. Петдесет лири, дарени на Елизабет Маршал като отплата за преданата ѝ служба, две дарения по петстотин лири на сестра ѝ и първия ѝ братовчед, всичко останало се даряваше на любимия ѝ племенник Чарлз Риджуей.

Няколко пъти мисис Хартър кимна с глава. Чарлз ще бъде много богат мъж, когато тя си отиде. Е, момчето беше много мило с нея. Винаги любезен, винаги предан и с весел нрав, който я радваше.

Погледна часовника. Оставаха три минути до и половина. Тя обаче беше подготвена. И спокойна, съвсем спокойна. Макар и да си повтаряше тези думи няколко пъти, сърцето ѝ биеше необичайно и неравномерно. Въпреки че не го съзнаваше, нервите ѝ бяха обтегнати до крайност.

Девет и половина. Радиото бе включено. От какво би могла да се страхува? От гласа, който съобщава прогнозата за времето, или от онзи далечен глас на човек, умрял преди двадесет и пет години?

Но тя не чу нито един от тях. Наместо това прозвуча шум, шум, който тя познаваше добре, но тази вечер сякаш ледена ръка стисна

сърцето ѝ. Шумолене около вратата...

Отново шумолене. И изведнъж студена вълна стремително префуча през стаята. Мисис Хартър ясно си даде сметка за това, което усещаше. Беше я страх... не просто страх, беше ужасена...

Изведнъж ѝ проблесна мисълта: *Двадесет и пет години са дълго време Патрик сега е чужд човек за мен.*

Ужас! Точно това усещане я завладяваше.

Тихи стъпки зад вратата, приближаващи леко и колебливо. В този момент вратата бавно се отвори...

Изправяйки се, мисис Хартър се олюля, очите ѝ се втренчиха във вратата, нещо се изплъзна от пръстите ѝ и падна през решетката на камината.

Сподавен вик заседна в гърлото ѝ. В слабата светлина от коридора се очертаваше познат силует с кестенява брада и бакенбарди, облечен в старомодно викторианско сако.

Патрик бе дошъл да я вземе!

Сърцето ѝ подскочи от ужас и спря. Тя се свлече и остана на пода, превита и неподвижна.

Елизабет я откри час по-късно.

Мистър Мейнъл бе извикан на момента, а Чарлз Риджуей бе веднага известен да се върне къщи. Но беше късно да се направи нещо. Вече никой не можеше да помогне на мисис Хартър.

Едва два дена по-късно Елизабет се сети за бележката, която ѝ бе дала нейната господарка. Доктор Мейнъл я прочете с огромен интерес и я показа на Чарлз Риджуей.

— Много интересно съвпадение — отбеляза той, — очевидно на леля ти се е причувал гласът на покойния ѝ съпруг. Тя вероятно се е напредила до крайна степен и вълнението се е оказало фатално. Когато е настъпило определеното време, е починала от шока.

— Автосугестия? — поинтересува се Чарлз.

— Нещо такова. Веднага ще ви известя за резултата от аутопсията, макар самият аз да не се съмнявам в него. При подобни обстоятелства аутопсията е желателна, макар да представлява чиста формалност.

Чарлз кимна с разбиране.

Предната нощ, докато всички в къщата спяха, той бе прибрал някаква жица, която излизаше от кабинета с радиото и достигаше

неговата спалня на горния етаж. Освен това поради хладната нощ той бе помолил Елизабет да запали камината в неговата стая и в огъня бе изгорил една кестенява брада и бакенбарди. Бе върнал обратно в един миришец на камфор сандък някакви викториански дрехи, принадлежали някога на покойния му чичо.

Доколкото можеше да предположи, бе въвн от опасност. Планът, който се оформи бегло в главата му, когато доктор Мейнъл спомена, че леля му би могла да живее съвсем спокойно още много години, пожъна зашеметяващ успех. „Внезапен шок“ — бе казал доктор Мейнъл. Чарлз, този грижовен млад мъж, любимец на възрастните дами, се усмихна на себе си.

Когато докторът си тръгна, Чарлз механично се зае със задълженията си. Някои формалности около погребението трябваше да бъдат уредени окончателно. Пристигащи отдалече роднини трябваше да бъдат посрещнати. Някои от тях се налагаше да останат за през нощта. Чарлз се зае делово и последователно да урежда всичко това под съпровода на собствените си мисли.

Много добър удар! Сега трябваше само да се отърве и от тях. Никой, най-малко собствената му леля знаеше в колко опасно затруднение се намираше Чарлз. Истинският му начин на живот, внимателно прикрит от външния свят, беше го докарал до прага на затвора.

В случай че не смогнеше да събере една значима парична сума в краткия срок от няколко месеца, беше заплашен да бъде разобличен и напълно разорен. Е, сега всичко беше наред. Чарлз се усмихна на себе си. Благодарение на, нека я наречем една груба шега, в която едва ли имаше *нещо* осъдително, той бе спасен. Сега той бе много богат. Не го гризеше и най-малкото безпокойство, тъй като мисис Хартър никога не бе скривала намеренията си.

Съвсем в хармония с мислите му, Елизабет показа главата си от вратата и му събщи, че мистър Хопкинсън е пристигнал и би искал да го види.

„Тъкмо навреме“ — помисли си Чарлз. Като потисна вътрешния си импулс да си подсвирква, той се овладя и придаде на лицето си необходимия печален израз. Отправи се към библиотеката. Там поздрави изрядния възрастен джентълмен, който вече повече от четвърт век бе адвокат на мисис Хартър.

След като бе поканен, адвокатът седна и изкашляйки се сухо, премина направо към деловите въпроси.

— Страхувам се, че не напълно успях да вникна в писмото ви, мистър Риджуей. Вие вероятно сте останали с погрешното впечатление, че у мен се съхранява завещанието на покойната мисис Хартър?

Чарлз се втренчи в него.

— Но, разбира се. Чух леля ми да казва подобно нещо.

— О, да, да, разбира се. *Беше* у мен.

— *Беше?*

— Точно така. Мисис Хартър ми писа с молба да ѝ го изпратя миналия вторник.

Чарлз бе обхванат от безпокойство. Той вече предчувстваше някаква неприятност.

— Без съмнение би могло да бъде открито сред документите ѝ — продължи с равен глас адвокатът.

Чарлз нищо не каза. Бе загубил контрол над речта си. Той вече бе прегледал документите на мисис Хартър достатъчно внимателно, за да бъде съвсем сигурен, че няма никакво завещание сред тях. След малко, когато се взе в ръце, той съобщи този факт. Гласът му звучеше като чужд за самия него и той имаше усещането, че го заливат студени вълни.

— Някой преглеждал ли е личните ѝ вещи? — попита адвокатът.

Чарлз отговори, че това е вече направено от личната ѝ прислужничка. По предложение на мистър Хопкинсън повикаха Елизабет. Тя дойде бързо. Беше мрачна и стегнато отговори на поставените ѝ въпроси.

Беше прегледала всички дрехи и лични неща на господарката си. Бе напълно сигурна, че сред тях е немалко никакъв официален документ, подобен на завещание. Да, беше добре запозната с външния вид на завещанието, тъй като сутринта в деня на смъртта си господарката ѝ го бе държала в ръцете си.

— Сигурна ли сте? — попита рязко адвокатът.

— Да, сър. Тя ми го каза и ме накара да взема петдесет лири в банкноти. Завещанието бе поставено в дълъг син плик.

— Съвсем вярно — каза мистър Хопкинсън.

— Сега, като се замислих — продължи Елизабет, — този същия син плик беше оставен на масата на следващата сутрин, но беше празен. Сложих го на бюрото.

— Спомням си го — потвърди Чарлз.

Той стана и тръгна към бюрото. След около минута се върна с плика в ръка и го подаде на мистър Хопкинсън. Той го разгледа и поклати глава.

— Това е пликът, в който изпратих завещанието миналия вторник.

Двамата гледаха строго към Елизабет.

— Има ли още нещо, сър? — попита почтително тя.

— За момента не, благодаря.

Елизабет тръгна към вратата.

— Една минута само — заинтересува се адвокатът. — Онази вечер имаше ли запален огън в камината?

— Да, сър, винаги има запален огън.

— Благодаря, това е достатъчно.

Елизабет излезе. Чарлз се приведе напред и с трепереща ръка се подпря на масата.

— Какво си мислите? Какво намеквате?

Мистър Хопкинсън поклати глава.

— Все още би трябвало да се надяваме, че завещанието ще бъде намерено. Ако ли пък не...

— Ако не?

— Боя се, че има само един възможен извод. Леля ви е поискала завещанието си, за да го унищожи. Понеже не е искала Елизабет да пострада, тя ѝ е дала в брой завещаната сума.

— Но защо? — извика като обезумял Чарлз. — Защо?

Мистър Хопкинсън се изкашля сухо.

— Да не би да сте имали, хм... някакво неразбирателство с леля си, мистър Риджуей? — промърмори той.

Чарлз дишаше тежко.

— Не, никога — извика разгорещено той. — Отношенията ни бяха сърдечни и основани на възможно най-голяма привързаност до самата ѝ кончина.

— Ех! — въздъхна мистър Хопкинсън, без да го поглежда.

Това, че адвокатът не му повярва, дойде като шок за Чарлз. Кой знае какво бе стигнало до ушите на дъртия сухар? Сигурно бе дочул някои от слуховете за него. И какво по-естествено от това, да се предположи, че същите слухове са достигнали и до леля му, вследствие на което те са се скарали?

Но не беше вярно! Това бе един от най-горчивите моменти за Чарлз. Бяха повярвали на лъжите му. Сега, когато казваше истината, не срещаше същото доверие. Каква ирония!

Разбира се, леля му никога не би изгорила завещанието!

Разбира се...

Мислите му се върнаха назад. И каква бе ситуацията, която си припомни? Възрастната жена, която се хваща с едната ръка за сърцето... нещо изпада... някаква хартия... и пада върху нажежените до червено въглени...

Лицето на Чарлз посиня. Той чу собствения си пресипнал глас да казва:

— А в случай че не се намери...

— Все още се пази предишното завещание на мисис Хартър. То е от септември 1920 година. Според него цялата собственост остава на нейната племенница Мириам Хартър, понастоящем Мириам Робинсън.

Какви ги говореше дъртият глупак? Мириам? Мириам и безличният ѝ съпруг, заедно с техните четири цивреци пикльовци. Цялата хитрост заради Мириам!

Телефонът рязко извъня до лакътя му. Той вдигна слушалката. Беше гласът на доктора, мил и сърдечен.

— Ти ли си, Риджуей? Мислих, че би искал да знаеш. Аутопсията току-що приключи. Причината за смъртта е била каквато и предполагам. Макар че всъщност проблемът със сърцето ѝ е бил много по-сериозен, отколкото подозирах. Дори и при най-големи грижи не би могла да издържи повече от два месеца. Помислих, че би искал да знаеш. Малко или повече предполагам, че ще те утеши.

— Извинявай — каза Чарлз, — би ли повторил това отново!

— Не е могла да издържи повече от два месеца — повтори лекарят с малко по-висок глас. — Така или иначе, не е могло да се помогне, приятелю...

Но Чарлз вече бе окачил с трясък слушалката. Сякаш идващ от огромно разстояние, до него достигна гласът на адвоката:

— Боже мой, мистър Риджуей, да не ви прилоша?
По дяволите всичко! Самодоволната мутра на адвоката.
Отвратителният изкуфял глупак Мейнъл. За него не оставаше
никаква надежда, грозеше го сянката на затвора...
Почувства, че Някой го е изиграл, разигравал го е, както котка си
играе с мишка. Някой сигурно се смееше...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.